

A régi magyar és az új külföldi elemeknek mesteri egybeolvasása tette lehetővé, hogy a magyarság ezer esztendő minden viszonyosságán keresztül, mindig fenn tudta tartani a maga nemzeti államát.

Tegyük magunkévá Szent István ragyogó nevelői erényeit, mélységes hitét, megalkuvást nem ismerő erkölcsi felfogását, szociális szeretetét, igazságos fegyelmező erejét, felebaráti szeretetét és családi életét. Szent örökség ez, melyet megőriznünk és továbbadnunk keresztény és magyar kötelességünk.

Amit az alig pár évtizedes pogány Magyarországból formált, csiszolt, alkotott, az — mai kifejezéssel élve — Európa akkori legmodernebb újítása volt.

Szent István első megtettesítője volt a haladni akaró (és haladó), de emellett a maga külön lelkiségét és államiságát is megőrizni tudó nemzetnevelőnek.

Az Ő csodálatos lelke diktálta történelmünk folyamán a haladás szellemének az iramát; ennek köszönhető, hogy az legyőzte a maradiság, a tétlenség átkos szellemét. És a nagy király szelleme volt az is, ami elűzte országunkból a betolakodott, becsempészett idegen eszméket, amelyek országunk életére végzetesek lettek volna.

És az Ő Szent Jobbja mutatja most nekünk azt az utat, amelyen haladnunk kell a magyarság jövője, a Kárpátok medencéjében számkra kijelölt vezető helyünk megtartása és biztosítása érdekében. Mutatja azt az utat, amely a hiánytalan Magyarországhoz vezet.

Csontos Sándor

IVÓ MAGYAROK

*Őszös szittyák pincébe járnak
Úritgetni öreg kupákat, —
Meredek pincegádorok
Lépcsőjén döng léptük a mélybe
S egy-egy vén volt harcos kezébe
Pókhálós gyertyaszál lobog.*

*Őszös szittyák pincébe járnak,
Tilalmat, törvényt átalhágnak
És mégis isznak valahol,
Mint az üldözött keresztények, —
Pince zugába, ha betérnek, —
Krisztus vérévé lesz a bor.*

*Őszös szittyák pincébe járnak,
A megbomlott, véres világnak
Romján — keserű az ital,
Méreg a bor, a mámorokba
Petur békétlen lelke zokog ma,
S a jókedv sajtó kínba hal.*

*Őszös szittyák pincébe járnak,
Némán tünődve iddogálnak...
S elfogyhat akár egy akó,
Lassan indul szó erről-arról,
De ha megindul, csak a magyarról,
Csak a hazától foly a szó.*

*Őszös szittyák pincébe járnak,
Pipafüstben hosszan vitáznak,
— Már amíg a gyertyában tart, —
S mindig ugyanaz vitájuk vége:
Összecívódva, szent lázban égve
Atkozzák s áldják a magyart!*

Vályi Nagy Géza*

* Az 1919. évi kommunizmus idejéből. — A „Petőfi Társaság” 1921. évi Grünwald-díját kapta.